

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

Ἐλάτε ὅλα τὰ ἔθνη, κάθε ἀνθρώπινη γενιά, καὶ κάθε γλῶσσα, καὶ κάθε ἡλικία, καὶ κάθε ἀξίωμα, νὰ γιορτάσουμε με ἀγαλλίαση τὴ γέννηση τῆς παγκόσμιας χαρᾶς. Γιατὶ ἂν οἱ εἰδωλόατρες, με ψεύτικα δαιμονικὰ παραμύθια ποὺ ξεγελοῦν τὸ μυαλὸ καὶ σκοτεινιάζουν τὴν ἀλήθεια, κι' ἂν ἀκόμα προσφέροντας ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν

τιμοῦσαν γενέθλια βασιλιάδων, πού τοὺς τυραννοῦσαν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ, πόσο περισσότερο πρέπει ἐμεῖς νὰ τιμοῦμε τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου, πού ἀνώρθωσε ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, πού ἄλλαξε τὴ λύπη τῆς πρώτης μας μητέρας, τῆς Εὐας, σὲ χαρὰ; Ἐκείνη ἄκουσε τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ: «Μὲ πόνους νὰ γεννᾷς τὰ παιδιὰ σου». Αὐτὴ: «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη». Ἐκείνη: «Στὸν ἄνδρα σου ἢ ὑποταγὴ σου». Αὐτὴ: «Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου».

Τί ἄλλο λοιπὸν ἀπὸ λόγο νὰ προσφέρουμε στὴ Μητέρα τοῦ Λόγου; Ὅλη ἡ κτίσις ἄς γιορτάσει μαζί μας κι' ἄς ὑμνήσει τὸν ἁγιασμένο καρπὸ τῆς ἁγίας Ἄννας. Γιατὶ γέννησε στὸ κόσμον παντοτινὸ θησαυρὸ ἀγαθῶν, δηλ. τὴν Παναγία. Μὲ τὴν μεσολάβηση τῆς Παναγίας ὁ Πλάστης ξανάπλασε πρὸς τὸ καλύτερο ὀλόκληρη τὴν πλάση, μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ, ἀφοῦ ὁ δημιουργικὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἓνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἐνώθηκε συνάμα μ' ὀλόκληρη τὴν πλάση, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος, μετέχοντας σὲ πνεῦμα καὶ σὲ ὕλη, εἶναι σύνδεσμος ὅλης τῆς ὄρατῆς καὶ ἀόρατης δημιουργίας. Ἄς γιορτάσουμε λοιπὸν τὴν λύση τῆς ἀνθρώπινης στειρότητας, γιατί πῆρε τέλος γιὰ μᾶς ἡ στέρηση τῶν ἀγαθῶν.

Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως γεννήθηκε ἡ Μητέρα καὶ Παρθένος ἀπὸ γυναίκα στείρα; Γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε, αὐτὸ πού εἶναι «τὸ μοναδικὰ καινούργιο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο», ἡ βάση καὶ τ' ἀποκορύφωμα τῶν θαυμάτων, ν' ἀνοίξει τὸ δρόμο του μὲ θαύματα καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ταπεινὰ νάρθουν τὰ πιὸ μεγάλα.

Ἐπάρχει ὅμως κι ἄλλος λόγος πρὸς τὴν ὑψηλὴν καὶ πρὸς τὸ θεϊκόν. Ἡ φύση, νικημένη ἀπὸ τὴν χάρη, στεκόταν φοβισμένη· δὲν εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμη νὰ προχωρήσει αὐτὴ πρώτη. Ὅταν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθεῖ ἡ Θεοτόκος - Παρθένος ἀπὸ τὴν Ἄννα, δὲν τολμοῦσε ἡ φύση νὰ καρποφορήσει πρὶν ἀπὸ τὴν χάρη, ἀλλὰ ἔμενε ἄκαρπη, μέχρις ὅτου βλαστήσει ἡ χάρη τὸν καρπὸ. Ἔτσι ἔπρεπε, νὰ γεννηθεῖ πρωτότοκη ἐκείνη, πού θὰ γεννοῦσε τὸν «πρωτότοκο ὅλης τῆς δημιουργίας», πού «ὅλα σ' αὐτὸν χρωστοῦν τὴν ὑπαρξὴ τους».

Καλότυχον ζευγάρι, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὅλη ἡ κτίσις σᾶς εὐγνωμονεῖ. Γιατὶ μὲ τὴν μεσολάβησίν σας δώρισε ἡ πλάση στὸν Δημιουργὸ τὸ πιὸ ὑπέροχον ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα· πολυσέβαστη Μητέρα, μοναδική, ἄξια τοῦ Πλάστη. Εὐλογημένος εἶσαι Ἰωακείμ, ἀπ' ὅπου βγήκε τὸ ἀκηλίδωτο σπέρμα. Θαυμαστὴ μήτρα τῆς Ἄννας, πού μέσα της ἀναπτύχθηκε σιγὰ-σιγὰ, σχηματίσθηκε καὶ γεννήθηκε πανάγιο βρέφος. Γαστέρα, πού κυοφόρησες μέσα σου τὸν ἔμψυχο οὐρανόν, πλατύτερον ἀπὸ τὴν ἀπεραντοσύνη τῶν οὐρανῶν. Ἀλώνι, πού κράτησες ἐπάνω σου τὴν θημωνιὰ τοῦ ζωοποιοῦ σιταριοῦ, ὅπως τὸ δῆλωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Ἄν δὲν πέσει ὁ κόκκος τοῦ σιταριοῦ στὴ γῆ καὶ πεθάνει, παραμένει ὀλομόναχος». Μαστοὶ πού θηλάσατε ἐκείνη, πού ἔθρεψε τὸν τροφοδότῃ τοῦ κόσμου. Θαυμάτων θαύματα καὶ παραδόξων παράδοξα. Γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε, ν' ἀνοίξει μὲ τὰ θαύματα ὁ δρόμος, ἀπ' ὅπου μὲ τρόπο ἀνέκφραστο, ἀπὸ ἀγάπη, κατέβηκε κοντὰ μας ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σαρκωθεῖ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ προχωρήσω περισσότερο; Τὸ μυαλό μου σαστίζει, φόβος καὶ λαχτάρια μὲ κυριεύουν. Ἡ καρδιά μου χτυπάει καὶ ἡ γλῶσσα μου δέθηκε. Δὲν ἀντέχω στὴν χαρὰ, μὲ καταβάλλουν τὰ θαύματα, ὁ πόθος μὲ γεμίζει ἐνθουσιασμό. Ἄς νικήσει λοιπὸν ὁ πόθος, ἄς ὑποχωρήσει ὁ φόβος, ἄς τραγουδήσει ἡ κιθάρα τοῦ Πνεύματος:

«Ἄς χαροῦν οἱ οὐρανοὶ κι' ἄς πηδήσει ἀπ' τῆ χαρά της ἡ γῆ».

Σήμερα ἀνοίγονται οἱ πύλες τῆς στειρώσεως, καὶ παρουσιάζεται θεϊκὴ, παρθενικὴ πύλη, ποὺ ἀπὸ μέσα της θὰ περάσει καὶ θὰ μπεῖ στὴν οἰκουμένη «σωματικὰ» ὁ Θεός, ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπ' ὅλα τὰ ὄντα, ὅπως λέει ὁ Παῦλος, ὁ ἀκροατὴς τῶν ἀνέκφραστων μυστικῶν. Σήμερα ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαὶ ξεφύτρωσε κλωνάρι, ποὺ πάνω του βλάστησε γιὰ χάρι τοῦ κόσμου θεοῦπόστατο ἄνθος.

Σήμερα ἀπὸ τὴ γήινη φύση ἔφτιαξε οὐρανὸ πάνω στὴ γῆ, ἐκεῖνος ποὺ ἄλλοτε παλιὰ δημιούργησε μέσα ἀπὸ τὰ νερὰ τὸ στερέωμα καὶ τὸ ἀνέβασε στὰ ὕψη. Κι' ἀληθινὰ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς εἶναι πολὺ πιὸ θεϊκὸς καὶ πολὺ πιὸ καταπληκτικὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο. Γιατὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ δημιούργησε στὸν πρῶτο οὐρανὸ τὸν ἥλιο, θὰ ἀνατείλει ὁ ἴδιος στὸ δεῦτερο οὐρανό, ἥλιος δικαιοσύνης. Ἔχει δύο φύσεις, κι' ἄς λυσομανοῦν οἱ Ἀκέφαλοι· ἓνα πρόσωπο, μία ὑπόσταση, κι' ἄς σκάσουν ἀπ' τὸ κακὸ τους οἱ Νεστόριοι. Τὸ ἀναρχο φῶς, ποὺ ἔχει τὴν προαιώνια ὑπαρξή του ἀπὸ ἀναρχο φῶς, τὸ αἶμα καὶ ἀσῶματο, παίρνει σῶμα ἀπὸ γυναίκα καὶ «σὰν νυμφίος βγαίνει ἀπὸ νυφικὸ δωμάτιο», καί, μ' ὅλο ποὺ εἶναι Θεός, γίνεται ἔπειτα γήινος ἄνθρωπος. Σὰν «γίγαντας» θὰ τρέξει μὲ χαρὰ τὸ δρόμο τῆς δικῆς μας ζωῆς, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ πάθη θὰ προχωρήσει γιὰ νὰ πεθάνει καὶ νὰ δέσει τὸν ἰσχυρό, τὸ διάβολο, καὶ νὰ τοῦ ἀρπάξει τὴν περιουσία, τὴν ἀνθρώπινη φύση μας, καὶ νὰ ξαναφέρει στὴν οὐράνια γῆ τὸ χαμένο πρόβατο.

Σήμερα ὁ «γιὸς τοῦ μαραγκοῦ», ὁ παντεχνίτης Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ χάρι σ' Αὐτὸν ὁ Πατέρας δημιούργησε τὰ πάντα, τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἔχοντας, μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν δάχτυλά του, ἀκονίζει τὸ στομωμένο σκεπάρνι τῆς φύσεως, ἔφτιαξε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἔμψυχη σκάλα, ποὺ ἡ βάση της στηρίζεται πάνω στὴ γῆ καὶ τὸ κεφάλι της ἀκουμπάει στὸν οὐρανό, ποὺ πάνω της ἀναπαύεται ὁ Θεός, ποὺ τὴν εἰκόνα της ἀντίκρισε ὁ Ἰακώβ. Ἀπ' αὐτὴ ἀφοῦ κατέβηκε, χωρὶς νὰ μετακινηθεῖ ἀπὸ τὴ θέση του ὁ Θεός, πιὸ σωστὰ ἀφοῦ ταπεινώθηκε, «φανερώθηκε πάνω στὴ γῆ» καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὰ ὅλα λοιπὸν σημαίνουν ἢ κατάβαση, ἢ συγκαταβατικὴ ταπείνωση, ἢ πολιτεία τοῦ πάνω στὴ γῆ, τὴν πιὸ βαθιὰ γνώση, ποὺ δόθηκε στοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς.

Πάνω στὴ γῆ στηρίχθηκε ἡ νοητὴ σκάλα, ἡ Παρθένος· γιατί γεννήθηκε ἀπὸ τὴ γῆ· καὶ ἡ κεφαλὴ της φθάνει στὸν οὐρανό. Ἡ κεφαλὴ, βέβαια, κάθε γυναίκας εἶναι ὁ ἄνδρας· γιὰ τὴν Παρθένο ὅμως μία καὶ δὲν γνώρισε ἄνδρα, ἔγινε κεφαλὴ της ὁ Θεός καὶ Πατέρας, ἀφοῦ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔκανε συμφωνία μὲ τὴν Παρθένο κι' ἀφοῦ ἔστειλε σὰν κάποιο θεϊκὸ πνευματικὸ σπόρο, τὸ Υἱὸ καὶ Λόγο του, τὴν παντοδύναμη δύναμή Του. Πραγματικὰ μὲ τὸ εὐλογημένο θέλημα τοῦ Πατέρα, ἔγινε ὑπερφυσικὰ, χωρὶς μεταβολή, ὁ Λόγος σάρκα, ὄχι μὲ φυσικὴ ἔνωση, ἀλλὰ ξεπερνώντας τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία καὶ «κατασκήνωσε ἀνάμεσά μας». Γιατὶ ἡ ἔνωση τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους γίνεται μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. «Ὅποιος μπορεῖ ἄς τὸ καταλάβει. Ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἄς ἀκούσει».

“Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε ἡ κατὰ σάρκα γεννήσασα τὸν Θεὸν Λόγον, γνωρίζω

ὅτι δέν εἶναι εὐπρεπές, οὐδέ ἄξιον εἰς ἐμέ τόν πανάσωτον, τόν ἔχοντα μεμολυσμένους τούς ὀφθαλμούς καί τά χεῖλη ἀκάθαρτα, νά ἴδω τήν εἰκόνα Σου τῆς Ἀγνῆς, τῆς Ἀειπαρθένου, τῆς ἐχούσης τό σῶμα καί τήν ψυχήν καθαρὰ καί ἀμόλυντα, ἀλλ' ἀπεναντίας πρέπει νά μισηθῶ ὁ ἄσωτος καί νά ἐπιτιμηθῶ ὑπό τῆς ὑμετέρας καθαρότητος. Πλήν ἐπειδή ὁ Θεός τόν Ὅποιον ἐγέννησες, ἔγινεν ἄνθρωπος ὅπως καλέσῃ τούς ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν, λαμβάνω καί ἐγώ τό θάρρος καί προσέρχομαι πρός Σέ, παρακαλῶν μετά δακρύων.

Πρόσδεξε τήν παράκλησίν μου διά τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν πολλῶν καί χαλεπῶν πταισμάτων μου καί παρακάλεσον τόν Μονογενῆ Σου Υἱόν καί Θεόν ὅπως ἐλέησῃ τήν ἀθλίαν καί ταλαίπωρον ψυχήν μου. Διότι διά τό πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου ἐμποδίζομαι νά στρέψω τό βλέμμα μου πρός Αὐτόν καί νά ζητήσω συγχώρησιν καί διά αὐτό σέ προβάλλω μεσίτριαν.

Ἀπολαύσας πολλῶν καί μεγάλων δωρεῶν παρά τοῦ δημιουργήσαντός με Θεοῦ, ἐφάνην ἄθλιος καί ἀχάριστος ὁμοιωθεῖς μέ τά ἀνόητα κτήνη· πτωχεύσας εἰς τάς ἀρετάς, πλουτήσας εἰς τά πάθη, βεβαρυμένος μέ ἐντροπήν, ἐστερημένος θείας παρρησίας, κατακεκριμένος ὑπό τοῦ Θεοῦ, θρηνούμενος ὑπό τῶν ἀγγέλων, χλευαζόμενος ὑπό τοῦ δαίμονος καί μισούμενος ὑπό τῶν ἀνθρώπων· ἐλεγχόμενος ὑπό τῆς συνειδήσεως, ἐντροπόμενος διά τά πονηρά μου ἔργα, νεκρός ὑπάρχων πρό τοῦ θανάτου καί πρό τῆς κρίσεως αὐτοκατάκριτος καί πρό τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως τυγχάνων αὐτοτιμώρητος ὑπό τῆς ἀπογνώσεως. Διά τοῦτο καταφεύγω εἰς τήν ἰδικήν Σου καί μόνην βοήθειαν, Δέσποινα Θεοτόκε, ὁ μυρίων ταλάντων ὀφειλέτης, ὁ ἀσώτως τήν πατρικήν οὐσίαν δαπανήσας, ὁ παρανομήσας ὑπέρ τόν Μανασσῆν, ὁ γενόμενος ἄσπλαχνος ὑπέρ τόν πλούσιον, ὁ λαίμαργος δοῦλος, τό δοχεῖον τῶν πονηρῶν λογισμῶν, ὁ θησαυροφύλαξ τῶν αἰσchrῶν καί ρυπαρῶν λόγων καί ὁ ξένος πάσης ἀγαθῆς ἐργασίας.

Ἐλέησόν μου τήν ταπείνωσιν καί συμπάθησόν μου τήν ἀσθένειαν. Μεγάλην ἔχεις τήν παρρησίαν πρός τόν ἐκ Σοῦ τεχθέντα καί οὐδεὶς δύναται ὡς Σύ, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ. Δι' ὅλα ἔχεις τήν ἰσχύν ὡς ὑπερέχουσα πάντων τῶν κτισμάτων καί δέν εἶναι ἀδύνατον εἰς Σέ οὐδέν, ἐάν θελήσῃς. Μή λοιπόν παραβλέψῃς τά δάκρυά μου, μή ἀηδιάσῃς τόν στεναγμόν μου, μή ἀποστραφῆς τόν πόνον τῆς καρδίας μου, μή ἐντροπιάσῃς τήν πρός Σέ προσδοκίαν μου, ἀλλά διά τῶν μητρικῶν Σου δεήσεων βίασον τήν εὐσπλαχνίαν τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ καί ἀξίωσόν με τόν ταλαίπωρον καί ἀνάξιον δοῦλόν Σου ν' ἀπολαύσω τό πρῶτον καί ἀρχαῖον κάλλος καί τήν ἀπομάκρυνσιν τῶν παθῶν, διά νά ἐλευθερωθῶ ἀπό τῆς ἁμαρτίας καί νά γίνω ὑπηρέτης τῆς δικαιοσύνης, νά ἐκδυθῶ τόν μiasμόν τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς καί νά ἐνδυθῶ τόν ἁγιασμόν τῆς ψυχικῆς καθαρότητος, νά νεκρωθῶ διά τόν κόσμον καί νά ζήσω ἐν τῇ ἀρετῇ.

Ὅδοιποροῦντά με συνόδευσον, πλέοντα ἐν θαλάσῃ σύμπλευσον, ἀγρυπνοῦντα με ἐνίσχυσον, θλιβόμενον παρηγόρησον, ὀλιγοψυχοῦντα παρακάλεσον, ἀσθενοῦντα δώρησόν μου τήν ἴασιν, ἀδικούμενον ρῦσαί με, συκοφαντούμενον ἀθώωσον, εἰς θάνατον κινδυνεύοντα προφθάσασα λύτρωσόν με, εἰς τούς ἀοράτους ἐχθρούς δεῖξον με καθ' ἐκάστην φοβερόν.

Ναί υπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε, ἡ μετὰ Θεόν ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, ἐπάκουσον τῶν οἰκτρῶν δεήσεων καί μή μέ ἐντροπιάσης ἀπό τῆς προσδοκίας μου. Τόν βρασμόν τῆς σαρκός κατάπαυσον, τήν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀγριωτάτην ταραχήν κατεύνασον, τόν πικρόν θυμόν καταπράυνον, τόν τύφον καί τήν ἀλαζονίαν τῆς ματαίας οἰήσεως ἐκ τοῦ νοός μου ἀφάνισον, τάς νυκτερινάς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί τάς καθημερινάς ἀκαθάρτους προσβολάς ἀπομάκρυνον τῆς καρδίας μου. Παίδευσόν μου τήν γλῶσσαν ἵνα ὁμιλῇ τά συμφέροντα, δίδαξον τούς ὀφθαλμούς μου νά βλέπουν ὀρθῶς τήν ὁδόν τῆς ἀρετῆς, ἐνίσχυσον τούς πόδας μου ἵνα βαδίζουν τήν μακαρίαν ὁδόν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τάς χεῖράς μου ἀγίασον ἵνα ἀξίως αἴρω αὐτάς πρός τόν Ὑψιστον. Καθάρισόν μου τό στόμα ἵνα μετὰ παρρησίας ἐπικαλεῖται τόν Πανάγιον Πατέρα καί Θεόν. Ἄνοιξόν μου τά ὦτα, ἵνα ἀκούω αἰσθητῶς καί νοητῶς τά ὑπέρ μέλι καί κηρίον γλυκύτερα λόγια τῶν Ἁγίων Γραφῶν καί βιῶ ταῦτα ἐνισχυόμενος ὑπό Σοῦ.

Δός μοι καιρόν μετανοίας, λογισμοῦ ἐπιστροφήν, ἐλευθέρωσόν με ἐξ αἰφνιδίου θανάτου καί ἀπάλλαξόν με κατακεκριμένον ὑπό τῆς συνειδήσεως. Καί τελευταῖον ἐλθέ κοντά μου κατά τόν χωρισμόν τῆς ψυχῆς μου ἀπό τοῦ ἄθλιου μου σώματος, ἵνα ἐλαφρύνῃς τήν ἀφόρητον αὐτήν βίαν, ἀνακουφίσῃς τόν ἀνέκφραστον πόνον, παρηγορήσῃς τήν ἀπαραμύθητον στενοχωρίαν. Ἴνα τῆς σκοτεινῆς μορφῆς τῶν δαιμόνων λυτρώσῃς, παραμερίζουσα τόν ἄρχοντα τοῦ σκότους καί σχίζουσα τά χειρόγραφα τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν. Καί ἵνα μέ οἰκειώσῃς μέ τόν Θεόν καί μέ καταξιώσῃς τῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ παραστάσεως ἐν τῷ φοβερῷ Κριτηρίῳ καί νά μέ κάμῃς κληρονόμον τῶν αἰωνίων καί ἀδιαφθόρων ἀγαθῶν.

Ταύτην τήν ἐξομολόγησιν Σοῦ κάμνω Δεσποινά μου Θεοτόκε, τό φῶς τῶν ἐσκοτισμένων μου ὀφθαλμῶν καί παραμυθία τῆς ζωῆς μου, ἡ μετὰ Θεόν ἐλπίς καί προστασία μου, τήν ὁποίαν δέξου εὐμενῶς καί καθάρισόν με ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος καί ἀξιώσόν με εἰς τήν παροῦσαν ζωήν ἀκατακρίτως νά μετέχω τοῦ Παναγίου καί ἀχράντου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ. Εἰς δέ τήν μέλλουσαν, τῆς γλυκυτάτης οὐράνιας τροφῆς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα εἶναι ἡ κατοικία πάντων τῶν εὐφραينوμένων. Τούτων δέ τῶν ἀγαθῶν τυχόν ὁ ἄθλιος, δοξάζω εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομα τοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ τοῦ δεχομένου πάντα τούς μετανοοῦντας ἐξ ὅλης ψυχῆς διά Σέ τήν γενομένην μεσίτριαν καί ἐγγυήτριαν πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν, διότι διά Σοῦ Πανύμνητε καί Ὑπεράγαθε Δέσποινα περισώζεται ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπίνη φύσις αἰνοῦσα καί εὐλογοῦσα Πατέρα καί Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, τήν Παναγίαν Τριάδα.”

Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ

Πηγή: <http://www.imaik.gr>